

PERSECUTAREA BISERICII Sub Traian (98 – 117)

Încă de la începutul domniei lui Traian s-a dat un edict care declara ilegale toate corporațiile și asociațiile. Aceasta lege pune în primejdie micile comunități de creștini.

În jurul anului 112, Traian l-a trimis pe prietenul său, scriitorul Plinius cel Tânăr, să fie guvernator al provinciilor Pont și Bitinia din Asia Mică.

Odată cu guvernarea lui Plinius începe prima persecuție organizată, în care creștinii sunt aduși în tribunale să fie acuzați. Din scrisorile guvernatorului către împărat reiese politica dusă împotriva creștinilor.

Pliniu II scria lui Traian că “epidemia acestei superstiții” (creștinismul) s-a răspândit în satele și regiunile rurale ca și în orașele mai mari în așa măsură încât templele au rămas aproape pustii, iar vânzătorii de animale pentru jertfe, sărăciți.

În răspunsul la scrisoare, Traian îl sfătuiește pe Plinius să nu-i caute pe creștini, dar dacă cineva raporta că un anumit individ este creștin, acesta din urmă trebuia pedepsit în cazul în care nu-și renega credința și nu se închina înaintea zeilor. În timpul acestei persecuții și-a pierdut viața Ignațiu.

3. Traian (98-117)

Traian

- Marcus Ulpius Traianus s-a născut în sudul Spaniei în anul 53, fiind un foarte bun militar, administrator și cel mai însemnat cuceritor roman după Iulius Caesar. Cu toate ca era drept și cinstit, el a fost un persecutor al creștinilor, realizând primul rescript referitor la ideile sale despre creștini. Rescriptul a fost emis datorită unei scrisori din partea lui Pliniu cel Tânăr în 111-112 din care Traian afla că datorită creștinilor templele se goleau, nu se mai respectau sărbătorile, iar animalele nu se mai cumpărau pentru sacrificii.
- Traian hotărăște ca să fie persecutați cei care sunt dovediți și denunțați, iar cei care nu apostaziază să fie pedepsiți. În concluzie creștinii nu erau pedepsiți datorită faptului că încălcau legile, ci datorită numelui de creștin.
- Ca martiri mai însemnați din acea perioadă sunt sfinții Ignatie al Antiohiei murind aruncat la fiare în anul 107 și Simeon al Ierusalimului, care avea 120 de ani.

4. PERSECUȚIA Sub Marcus Aurelius (161 – 180)

Deși a fost un împărat filozof (stoic) și ar fi trebuit să aibă o alta atitudine față de creștinism, în vremea lui au avut loc mari persecuții. De fapt chiar a fost influențat împotriva creștinilor de Fronto, profesorul său. Inclinat să atribuie calamitățile naturale din timpul domniei sale creșterii creștinismului, el a poruncit persecutarea credincioșilor.

E interesant că din fire, acest mare filozof era o persoană miloasă, binevoitoare, nobilă și cucernică. În timpul persecuției creștinii erau siliți să calce pe țepi și pe spini. În vremea domniei lui Aureliu a fost martirizat Policarp și Iustin Martirul.

Despre Policarp se spune că în momentul în care i s-a cerut să renunțe la credință ar fi răspuns: *“De 86 de ani l-am servit pe Hristos și nu mi-a făcut nici un rău, cum as putea acum să-l părăsesc pe Domnul meu?”*. A fost condamnat să moară ars de viu; înainte să moară a cerut să se roage o oră; focul nereușind să-l mistuie, a fost străpuns de săbii.

